

Verbonden in gebed Fraterniteit Tiberiade

Zuster Agnès en zuster Ieva Marija in Congo in januari

Beste biddende vrienden,

O mijn vreugde, Christus is opgestaan!

Hij is waarlijk verrezen! ALLELUIA!

Op 16 februari vloog ik vanuit Litouwen terug naar huis terwijl de storm *Denis* hevig over België raasde. Bij de landing werd het vliegtuig goed heen en weer geschud, soms heel sterk. Bij elke ruk-

wind moest de piloot het vliegtuig terug op koers brengen. Het gaf het gevoel alsof wij in een boot heen en weer geslingerd werden over de golven. Er heerste een “vreemde” stilte in het vliegtuig. Het enige wat wij konden doen was ons overgeven aan de piloten. Toen het vliegtuig landde, sproot een dankbare vreugde op uit ons hart en wij begonnen te applaudiseren.

Deze ervaring lijkt op de vastentijd dit jaar. Deze gunstige tijd, waar wij zondag na zondag, week na week, bezig waren met het voorbereiden van de viering van het Paasmysterie, werd voor iedereen bruusk verstoord. Net als de rukwinden die het vliegtuig doorheen schudde, had deze epidemie haar consequenties voor ons leven. Wij werden met zijn allen overrompeld, en niet alleen in onze gewoonten.

Een vreemd gevoel om wekenlang in de kapel te bidden zonder de aanwezigheid van mensen van buitenaf. Voor ons was het een gelegenheid om te beseffen hoe belangrijk jullie biddende aanwezigheid is. Maar wat een vreugde om momenten van verbondenheid in gebed te beleven ondanks de quarantaine.

Een vreemd gevoel ook dat de broeders en zusters beiden in afzondering waren in hun eigen gemeenschap. Maar ook wat een vreugde om momenten van gemeenschap te beleven dankzij de technologische

Mija en zuster Faustina bereiden het zaaigoed voor

middelen van vandaag. Broeder Cyrille, die net terug was uit de Verenigde Staten, ging bij de zusters inwonen om de sacramenten te verzekeren. De afzondering leerde ons om deze tijd creatief te beleven in de Heilige Geest.

Deze verwarring is niet enkel negatief. Het werd een wereldwijde retraite, een vastentijd om meer spirituele hygiëne te cultiveren, een tijd voor reflectie om ons bewust te worden van de gave van het leven – zo kwetsbaar – en een tijd van vernieuwde creativiteit om voor anderen te zorgen, maar ook voor onszelf. Het zou jammer zijn mochten wij na

de epidemie ons leven weer opnemen zoals voorheen. Wij moeten lessen trekken uit deze gebeurtenissen. Voor ons was het een gelegenheid tot meer quality-time onder ons, meer tijd nemen voor gebed en gedachtewisseling. En ook om voor elkaar te zorgen. Sommige momenten konden wij ervaren dat wij stevige grond onder onze voeten hadden. Deze momenten van naastenliefde en wederzijdse zorg vormen het echte deel van het leven dat een dankbare vreugde in ons het hart laat opwellen.

Maar laten wij de pijn niet vergeten die deze epidemie met zich meebrengt. Ik denk aan zoveel mensen in rouw, ik denk aan mensen die momenten van angst moeten doormaken doorheen de kwetsbaarheid van het leven, de eenzaamheid, de chaos, vragen, angst en spijt. Kan de boodschap van Pasen daarin enig licht brengen in deze tijd waarin lijden en dood zo aanwezig zijn, soms op tragische wijze?

“Christus is opgestaan!”: wat betekenen deze woorden die nazinderen in het hart van de paasnacht voor ons?

De kruisweg op Goede Vrijdag

De apostel Thomas

Ik wil mij laten leiden door de apostel Thomas, die ook totaal gesoriënteerd was door de paasboodschap. Wie zou dat niet zijn? Deze apostel wordt vaak bestempeld als ongelovig of als iemand die twijfelt. Etiketten zijn altijd gevaarlijk omdat zij een persoon tot zijn uiterlijkheden herleiden. Ik denk dat er zich iets anders in zijn hart afspeelde.

Hij zag zijn meester sterven aan het kruis. Voor hem is Jezus dood, alles wat rest is rouwen om deze pijnlijke ervaring. Thomas moet het licht van de opstanding in overeenstemming brengen met de verschrikkelijke waarheid van het kruis. Voor Thomas kan dit nieuws niet zomaar een rustgevende *happy end* zijn, zoals in de verhalen die aan kinderen worden verteld. Dat volstaat niet. Deze aankondiging moet het kruis van Christus serieus nemen. De glorie van de verrijzenis kan deze verschrikkelijke moord op het kruis niet zomaar uitwissen. Voor Thomas kan de steek met de lans niet eenvoudig met een spons worden uitgewist.

Als Christus werkelijk verrezen is, wil Thomas de wonden van Christus aanraken. Voor deze apostel moet de opstanding ons iets sterks vertellen over alle pijnlijke, absurde en onbegrijpelijke wonden aller tijden. Daar sluit Thomas zich bij ons aan bij onze vragen. Hij is echt onze tweelingbroer. Daar komt Thomas ons tegemoet in onze vragen over lijden en dood.

Het is door het aanraken van de verheerlijkte wonden van Jezus dat Thomas zal aangeraakt worden. Hij ontdekt dat Pasen het onverwachte is, het onwaarschijnlijke van God. De verrijzenis is een geschenk van God. Het is "Zijn" grote Genade. De verrijzenis is de dageraad die opkomt en de duisternis verdrijft. De verrijzenis opent voortdurend wegen van hoop.

Pasen in ons leven

"Mijn Heer en mijn God." Wat een mooie belijdenis van geloof en vertrouwen. In de verheerlijkte wonden van Jezus, de verrezen gekruisigde, ziet Thomas zijn eigen zwakheid omgevormd, zijn zonden vergeven, zijn ongeloof overtroffen, zijn wonden genezen, zijn gebroken hart hersteld. Het is zijn eigen leven, zijn eigen geschiedenis, met zijn

hoogtes en laagtes, zijn vreugde en verdriet, zijn hoop en angsten, die in het Pasen van Christus, in Zijn Genade wordt gegrepen en gered.

Het licht van de opstanding

Bij de Paaswake ontsteken wij normaal gesproken een kaars aan de paaskaars en de priester zegt op dat moment: *“Laat het licht van Christus, in heerlijkheid opgestaan, de duisternis van ons hart en onze geest verdrijven.”*

De paaskaars vertegenwoordigt Christus, het licht van de wereld. Van-

uit de paaskaars worden alle andere kaarsen van de kerk aangestoken, dit om aan te tonen dat Jezus de bron van ons licht is. Dat hebben wij niet kunnen doen vanwege de opgelegde beperkingen. Maar wij kunnen het doen in ons dagelijks leven door het aansteken van een licht om ons heen. Ik illustreer dit met het leven van Moeder Theresa: *“In Melbourne ging ik naar een oude man van wiens bestaan niemand afwist. Zijn kamer was in een vreselijke staat. Ik wou ze opruimen, maar hij bleef maar zeggen: ‘voor mij is het zo goed’. Ik antwoordde niet en uiteindelijk liet hij mij toe om de schoonmaak te doen. Er was een prachtige lamp in deze kamer die doorheen de jaren met stof was bedekt. Ik vroeg hem: ‘waarom zet je die lamp niet aan?’ — ‘Voor wie?’, zei hij, ‘er komt niemand naar mij. Ik heb deze lamp niet nodig.’ Ik vroeg hem: ‘Wil je de lamp aandoen als een zuster je komt opzoeken?’ Hij antwoordde: ‘Ja, als ik een menselijke stem hoor, zal ik die aansteken.’ En laatst stuurde hij mij een briefje: ‘Zeg aan mijn vriendin dat het licht dat zij in mijn leven bracht nog steeds schijnt’”* (De vreugde van het geven).

Tijdens de missie in Luik hebben wij veel mensen ontmoet, maar ik wil het enkel over twee daklozen hebben. Ik denk vooral aan Constant, bedelend op een brug. *“Het is beschamend wat er met hem gebeurt”,* riep

Broeder Jerry en Jean-Michel

een andere arme man. Het is waar, een trieste gezinssituatie had deze man in armoede gestort. Ondanks zijn moeilijke situatie, had hij een licht en een waardigheid van hart. *“Het is jammer, maar ze zullen niet spreken over onze ontmoeting in de kranten. Er komt zoveel negatief nieuws op ons af, wij hebben nood aan positiviteit.”* Hij zei dat een toegewijde protestantse vrouw nieuwe schoenen voor hem had gekocht. Het gaf hem zijn waardigheid terug. Dat is een lichtje in iemands hart ontsteken.

Ik denk ook aan Nath' en haar hond "Bandit". Toen wij stopten, leek ze depressief. Niet alleen vanwege haar situatie, maar ook omdat Bandit ziek was en stervende. Hij was haar enige trouwe metgezel. Wij hebben uitgebreid met Nathalie gesproken. Op het einde zei ze gewoon: *“Het is goed wat jullie doen. Zich tegen iemand kunnen uitspreken dat alleen al doet deugd.”*

Laten wij op onze beurt kleine gebaren doen die mensen verheffen, het licht van Christus om ons heen zaaien, nederig en in vertrouwen. Zo zal het feest van Pasen echt gevierd worden in ons leven. Mooi Paasfeest.

Broeder Bart

Op ontdekking in een onbekend land missie naar de Filipijnen

Na mijn terugkeer uit onze missie naar de Filipijnen met Zuster Colombe in de maand februari, ben ik blij jullie wat nieuws over deze missie te kunnen brengen. Wat een mooie en overweldigende ervaring om onze Filipijnse broeders en zusters te mogen ontmoeten. Het was een kans voor ons om deze realiteit van de NGO San Damiano te ontdekken, het leven in Bukid met de vijf jonge mensen die er permanent wonen, en een jong koppel Belgische vrijwilligers.

Zuster Myriam en zuster Colombe op weg naar Laiban

De ontdekking van tropische fauna liet vaak een kreet uit het huis van de zusters horen: leren om zijn bamboekamer te delen met hagedissen die “*tucooooo*” zingen, met enorme vliegende kakkerlakken, ratten die overal omhoog kruipen. Het ging niet zomaar, maar het deed ons nog meer beseffen dat wij erg verwend zijn in Europa.

Ikzelf was erg geraakt door het gebaar dat kinderen (en niet alleen kinderen!) maken in de straat zodra ze ons zien (religieuzen en priesters worden super gerespecteerd): zij komen onze hand grijpen, en zetten die op hun voorhoofd en vragen: “*Bless, sister!*” Op een dag, in de mis, ontmoetten wij Baby Ela, 5 jaar oud, maar die slechts zo groot was als een baby als gevolg van een genetische ziekte. Met haar misvormde handen en met grote inspanning, maakte zij haar kruisteken en ze nam mijn hand om gezegend te worden. Wat een sterk gebaar voor mijzelf! Ja, het is het dorstige en lijdende volk van God dat wacht om gezegend te worden door de Heer!

De missie in Laiban was een indrukwekkende ervaring: het is een dorp in de bergen op 50 km van Manilla waar het San-Damiano-team

reeds vele jaren een medische missie, evenals een voedingsprogramma en evangelisatie 3–4 keer per jaar leidt. Het duurde 9 uur om er te komen, waarvan 3 uur op het dak van een geepnie op de hobbelige paden van de bergen! Het is de jungle met zeer hoge kokospalmen en een koele bergrivier! Het dorp is erg arm: ik denk dat ze slechts één keer per dag eten. Om naar de middelbare school te gaan moeten de kinderen elke dag anderhalf uur stappen in de bergen om er te komen, en dat ook nog eens terug... Wat een heldhaftig volk! Timothy, een jonge man die in Bukid woont, komt uit dit dorp, uit een extreem arm gezin van 10 kinderen.

Wij brachten op onze rug al het eten mee om te bereiden: kilo's en kilo's rijst met varkensvlees, dit was een feestelijke maaltijd voor hen – zelfs de kleintjes kwamen 5 keer opscheppen! Zij waren zo blij met ons bezoek! Wij konden met hen spelen, dansen en bidden, de taal was niet langer een obstakel. Ik ontdekte hoe een eenvoudige aanwezigheid, zonder grote dingen te doen, maar aandacht te besteden aan de kleintjes, een vruchtbare en mooie missie kan zijn. Dat is alles waar zij op wachten.

Zuster Myriam

Zuster Colombe

De Filipino's leerden mij zo veel door hun glimlach en gelach, maar ook door hun tranen en hun vermogen om te troosten... Ik zal proberen om jullie enkele flarden van deze zo kleine, maar zo rijke ervaring mee te geven, maar zo rijk waar wij deze zaligspreking konden ervaren: *"Gelukkig zijt gij, de armen van geest!"*

Op een dag bezochten wij Kuya Paulino die verlamd is aan de benen. Het was zeer indrukwekkend omdat hij elke vijf minuten kronkelde van de pijn... Hij vertelde ons dat hij geen geld had om de medicijnen te kopen die hem zouden bevrijden van de pijn en dat hij de pijn aanvaard had als onderdeel van Gods plan voor hem. Deze man was een licht, ondanks zijn lijden; hij was gewoon blij om te mogen leven, en tijdens het bezoek wilde hij ons doen lachen, hij begon zelfs te dansen! Ja, ik zag voor mijn ogen een verlamde man dansend van vreugde!

Met Kuya Elad en Reggie gingen wij ook naar een "market tree" in de zeer arme sloppenwijk in Savota naast Manilla. Ik had hierover al iets gezien op televisie, maar het is nog anders als je er zelf naartoe gaat... Toen wij toekwamen, kwamen de kinderen blij naar ons toe gelopen om gezegend te worden, dit was erg ontroerend. Hun vreugde is misschien al een overwinning, want in deze ellendige plaats — waar er ook geweld, prostitutie en drugs zijn — vind je ook lachuitbarstingen en glimlachen. Er zijn kinderen die rustig naast elkaar lopen terwijl ze elkaars schouder oarmen. Toen ik hen zag herinnerde ik mij dit Woord van de profeet Jesaja: *"Vrees niet, want ik ben met u!"* Maar het was ook een zeer harde realiteit om te zien, omdat al deze kinderen allemaal smerig waren, bedekt met wonden, met schimmels en met zeer indringende geuren... Sommige

waren naakt... Na een paar minuten aarzeling, begonnen wij met hen te spelen, namen ze in onze armen... Eentje wou mij niet meer loslaten, maar bleef zich vasthouden aan mijn kruis... Het was heel sterk... 's Avonds leidden we de gebedsgroep.

Na het geven van een beetje onderricht over Gods tederheid met het feit dat Hij de tranen van onze ogen zal afwissen (ze waren behoorlijk verstrooid!) namen wij een beetje tijd om te bidden om zo deze tederheid te ontvangen. Samen met zuster Myriam baden wij persoonlijk voor hen door hen de handen op te leggen... Zij waren schattig... na het maken van het kruisteken, vouwden zij hun handen terwijl zij wachtten tot wij langskwamen... Ik was echt ontroerd tijdens de handoplegging op de hoofden van deze kleine helden!

Zuster Colombe

Sabbattijd in Notre-Dame de Vie

Sinds 10 februari, dat is dus al 7 weken, word ik onthaald in het "Maison de solitude" van de priesterlijke tak van Notre-Dame

de Vie. Het instituut werd in de jaren vijftig opgericht door pater karmeliet Marie-Eugène de l'Enfant-Jesus. Vandaag de dag heeft het Instituut drie takken: een vrouwelijke tak, een mannelijke tak en een priestertak.

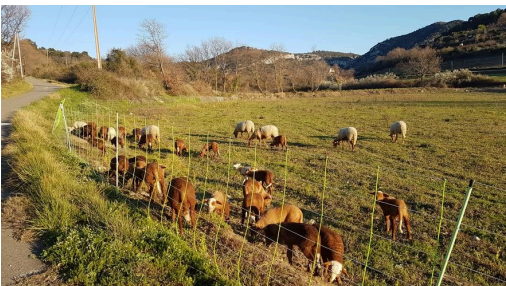
Het leven hier is sterk gestructureerd, want hier leven 80 leden van de drie takken. Zij hebben drie scholen in Carpentras, met enkele honderden studenten, een rusthuis voor de bejaarde ouders van leden van het Instituut, een ander rusthuis voor de leden van het Instituut en de NDV Studium, dat het seminarie is van het Instituut, met een spiritueel centrum. Heel het leven wordt georganiseerd rond de aanbidding, met een uur 's ochtends, en een gemeenschappelijk uur 's avonds van 18.45 uur tot 19.45 uur, gevolgd door de vespers, bovenop alle gebedstijden en de eucharistieviering om 12 uur. Kortom, er wordt hier een stevig mystiek leven uitgebouwd.

Ik ben in het huis van Souveilles, op 1,2 km van het heiligdom NDV, in afzondering met 6 priesters: een Canadees, een Fransman die studeert in Rome, een Franse missionaris in Mexico, een Chinees die ik kende, een Tsjadische priester en een Mexicaanse seminarist.

Broeder Emmanuel

Dus mijn dagen zijn zeer, zeer rustig... met lange gebedstijden, handenarbeid, dienstbaarheid in huis en een beetje studie of persoonlijk werk. Eenmaal per week ga ik naar de prachtige heuvels van de Vaucluse vol bomen in volle bloei. Tijdens deze lange stille wandelingen in zo'n mooie en vredige natuur, vind ik echt rust in God. Nu, met de beperkingen mogen wij slechts 1 km weg vanuit onze verblijfplaats, wat de mogelijkheden beperkt.

Hier zijn we al in het midden van de lente, en aangezien Venasque de hoofdstad is van de kersen, worden wij omringd door fruitbomen in volle bloei. Dat is magisch! De wijnstokken worden gesnoeid om vruchten voor te brengen in de herfst.

Op een zondagavond ontmoette ik een herder met zijn kudde van meer dan dertig schapen en hun lammeren. Hij vestigt zich 2-3 dagen in een perceel, plaatst een klein tijdelijk hek en laat de kudde grazen, bewaakt door een enorme witte herdershond. Want, zoals in de verhalen van onze kindertijd, zijn hier wolven! In de Mont Ventoux, 10 km van hier, is de thuisbasis van een kleine horde. Anderzijds heb ik roodkapje nog niet ontmoet! Zij is veilig bij haar grootmoeder... Ik was enorm verheugd bij het zien van de lammeren die grazen met hun moeders... Het doet mij denken aan zoveel mooie tijden in Lavaux. Hier in Venasque, hoewel in stilte, vibreren wij in gemeenschap met de hele wereld die ten prooi is aan dit verschrikkelijke virus. De priesters van NDV hebben zich teruggetrokken in kleine groepjes om er zeker van te zijn dat zij niet allemaal zouden besmet worden. Twee moedige vrijwillige priesters hebben zich teruggetrokken in de twee rusthuizen om de sacramenten te blijven verzekeren. Afgelopen zondag hadden wij "gemeenschappelijke ontspanning" en alle priesters, vanuit zeven verschillende plaatsen, wisselden nieuws uit via Skype om mekaar te

ondersteunen in deze tegenspoed. De seminaristen, in afzondering met hun leraren, maakten zelfs een sketch die Noach nabootste met alle dieren in de Ark om de twee priesters op te vrolijken die zich afgezonderd hebben in de rusthuizen. In onze groep van 12 leden van de priesterlijke tak, heerst een uitstekende sfeer: veel hulpvaardigheid en een beetje humor om de sfeer te ontspannen. Een priester merkte op dat Uderzo, de cartoonist van Asterix, die vorige week overleed, een ware profeet was omdat hij in zijn laatste album een gemaskerde Romeinse gladiator had getekend die hij had genoemd... "coronavirus"! Ongelooflijk: hij komt uit Rome en hij draagt een masker! Ik bid vurig dat onze zieke broeders snel kunnen herstellen en ik houd jullie in mijn broederlijke gedachte.

Broeder Emmanuel

Kennismaking met Luik

Enige tijd geleden verlangde onze gemeenschap naar een parochiale missie, die wij zouden uitbouwen met de parochie, en zodra die was voltooid de banden aan te houden door geregeld terug te keren om te helpen groeien wat zou zijn gezaaid. De Voorzienigheid stuurde ons Jean-Pierre Pire, deken van Luik, die ons kwam vragen om deze missie te houden in het hart van de *Cité Ardente*.

Na een jaar van voorbereiding en een aantal kleine eenmalige missies, begonnen wij in Luik te zaaien gedurende twaalf dagen.

Bijna alle broeders en zusters namen deel, evenals de leden van het Johannes-de-Doperjaar. Sommigen kwamen aan terwijl anderen vertrokken, sommigen bleven en de tijd was verdeeld tussen start-ups in gezinnen, bezoeken aan scholen, ontmoetingen in de straat (waar ezels voorbijgangers aantrokken als magneten), gebedswaken, enz.

Weg van het Licht in Luik

De parochiemissies lijken een beetje op elkaar, maar ze zijn allemaal uniek door de mensen die wij ontmoeten. Elk gezicht heeft een verhaal te vertellen, een verhaal om naar te luisteren.

Ons doel is om te getuigen van de verrezen Christus, die komt om iedereen te ontmoeten en hoe kunnen we hem beter verkondigen dan door te doen wat hij deed? Je zou kunnen denken dat evangeliseren bestaat uit veel praten, maar het is vooral luisteren met het hart naar degenen die het nodig heeft om zich toe te vertrouwen. Ik denk o.a. aan Olga, een jonge Oekraïense vrouw in de straat, gedrogeerd, blij om over God te praten en over wat zij in haar geboorteland heeft meegemaakt. Deze arme mensen hebben mij sterk geraakt. Wij liepen over de straat en kruisten Fred op ons pad. Hij zat op de grond, bedelend, met een gitaar naast zich. Wij gingen naast hem zitten en praatten heel eenvoudig, blij om elkaar te leren kennen. Mensen reden langs ons heen, zonder naar ons te kijken. De enige die gestopt was om ons te begroeten was een andere dakloze die wij een paar dagen voordien hadden ontmoet, en die blij was om ons weer te zien. Deze twee armen waren de enigen die zich openstelden voor de ontmoeting, blij om te kunnen van gedachten wisselen. *“Zalig zijn jullie die arm zijn; het Koninkrijk van God behoort jullie toe.”* (Luk 6,20) De echte ellende is dat deze “kleinen” de achting van diegenen die het goed hebben verloren zijn. Zittend op de grond, zien zij alleen voeten en geen gezichten meer die zich naar

hen toebuigen om hen te laten voelen dat zij er zijn en dat zij ook mooie dingen te delen hebben met de wereld. Dank u Heer voor deze “kleinen” die onze stenen harten braken en ons leerden nederig te zijn!

Vanwege de Covid-19 moesten wij de missie inkorten. Op vrijdag de 13e liepen wij nog een laatste keer door de straten van Luik met zuster Agnes. Wij wilden een jonge vrouw bezoeken die haar 8-jarige zoon had verloren door de aanrijding door een auto,

Broeder Luc

maar zij was niet beschikbaar. Wij gingen gaan naar een man wiens echtgenote onlangs was overleden, maar hij verkoos ons niet te ontvangen. Een voorbijganger vertelt ons over een plek waar alleenstaanden samenkomen. Wij gingen er naartoe, maar het was gesloten vanwege het virus. *“Heer; wij gaan de missie zo toch niet afmaken. Kom op, alsjeblieft, geef ons een mooie ontmoeting!”* Na enkele stappen zien wij bij het raam van een huis een beeld van de Maagd, kijkend naar de voorbijgangers. Wij bellen aan, een man opent, wij vertellen hem over de missie, de ontmoetingen, de bezoeken, dat wij het beeld zagen en dat wij hem kwamen groeten. *“Kom binnen! Kom binnen!”* Hij leidt ons binnen in zijn bureau, een kunstatelier vol werken, schilderijen, iconen, beelden van de Maagd en van Jezus. Luat, zo heet hij, is een kunstenaar in hart en nieren. Wat een geschenk deze ontmoeting! *“Dit is geen toeval”*, herhaalt hij. *“Het is de hemel die jullie stuurt! Het is ongelooflijk!”* Luat kwam tijdens zijn jeugd uit Vietnam, toen de oorlog uitbrak. Hij trouwde met Danièle en zij zijn nu grootouders. Luat laat ons kennismaken met zijn wereld, de prachtige iconen die hij maakt, zijn schilderijen, zijn gebedshoek: zuster Agnes en ikzelf zijn heel verwonderd. *“Het is prachtig om een beeld van Maria aan je raam te hebben gezet!”*, zeggen wij. Hij legt uit: *“In de handelingen van de apostelen wordt gezegd dat de schaduw van Sint Petrus de zieken genas. Onze buurt is arm, er is veel geweld, het is moeilijk. Dus ik dacht dat als de schaduw van Sint Petrus genas, waarom niet de scha-*

duw van Maria?" Ik vond het geweldig! Als alle christenen een Maagd voor hun raam zouden zetten, hoeveel zegeningen zou dat betekenen voor de voorbijgangers die zouden stoppen, geraakt door onze Hemelse Moeder.

Daniële sluit zich bij ons aan, de tijd gaat vooruit en wij hebben het moeilijk om weg te gaan. Wij gaan uiteindelijk weg, niet zonder een geschenk van Luat: een schilderij van Onze Lieve Vrouw van Beauraing van een rommelmarkt.

Ik was begonnen aan deze missie als de zaaier uit de parabel om overal te gaan zaaien. Maar uiteindelijk voel ik mij meer als grond dat het zaad ontvangt van zoveel gezichten en verhalen verzameld doorheen ontmoetingen en gesprekken.

Dank u, Heer, dat u ons zo lief hebt en dat u ons hebt gestuurd om het Goede Nieuws van het Koninkrijk van God te verkondigen!

Broeder Benoît-Joseph

Missie in de Verenigde Staten

Hier volgt een fragment van een e-mail die broeder Joseph en broeder Cyrille ons stuurden vanuit de Verenigde Staten, waar zij in maart een missie beleefd hadden.

Het bezoek aan Graymoor, waar Cyrille verbleef tijdens de laatste 6 maanden, raakte mij sterk door de aanwezigheid van de 150 mannen die aan verslavingen lijdten en die de Franciscaanse broeders “Broeders Christopher” noemen, want het zijn zij die ons Christus brengen. Ook het dynamisme van Janet raakte mij – een vrouw die werkt met de vele andere medewerkers en die in haar vrije tijd besteedt om de Christopher-broeders catecheselessen te geven, te bidden met hen en hen aan te moedigen. In de straten van New York City zijn de mensen erg vriendelijk en zeer attent voor vreemden, zodra ze zien dat je op zoek bent naar iets komen ze naar je toe om je te helpen.

Broeder Luc zou erg gelukkig zijn geweest in New York City, waar de kok, James, die de maaltijden voor ons bereidden (we hadden het hele huis voor ons alleen) niemand minder was dan de kok van het Witte Huis onder Bush en Obama en nu voor de broeders van Tiberiade :)

Ik ben ook erg blij met de missie in Rhode Island en het onthaal van de Amerikanen. Op de laatste dag van de zending zat de kerk vol met mensen die ook uit andere parochies kwamen om de missie te volgen. Dit geeft je een idee van de genade van God die in de harten werkt... Je moet weten dat er 24 uur op 24 uur aanbidding is in de pa-

Broeder Cyrille en broeder Joseph

rochie en dat de hele nacht door mensen toekomen op de parking van de kerk voor de aanbidding.

Broeder Joseph

De missie in Rhode Island was erg mooi. Gisteren gingen wij samen met de priester van de parochie en ook deels alleen (broeder Joseph en ik) op bezoek bij de ouderen en zieken om hen de communie te brengen en de as op te leggen.

In het openbaar ziekenhuis mochten wij vrij rondgaan om de zieken te bezoeken, wij gingen zelfs naar de spoed om een patiënt te bezoeken en we moesten speciale kleren aantrekken, met handschoenen en mondmaskers.

In de gang vroeg een dame of zij het askruis kon krijgen omdat zij niet katholiek was, maar episcopaaals. Wij tekenden haar met het askruisje. Een paar poetsvrouwen en verpleegkundigen vroegen het ons ook. Het was voor niemand een probleem dat twee religieuzen rondliepen in een openbaar ziekenhuis met Jezus in een ciborie en as in een andere doosje. Welkom in de VS... Aan het einde van onze passage zagen wij mensen rondlopen met het zwarte askruisje getekend op hun voorhoofd.

De missie begon op zaterdagavond met de zondagsmis, en de volgende dag nog vier missen, met dus vijf keer dezelfde homilie!

Met de vrienden van broeder Cyrille — Cathy en Ken

De priester vond het geen probleem om de mis te vieren in het Lajtn. Bovendien is het altaar anders geplaatst en wordt de mis gevierd met de rug naar het volk. De communie wordt nog gegeven aan diegenen die knielen op het koorbank zoals in de “oude tijd”.

Ik laat jullie de frisheid inbeelden die de broeders van Tiberiade in zo'n sfeer kunnen binnenbrengen. Ook al ontving Pater Joseph, met zijn vermogen om op te gaan in de massa, de communie op de tong en hield zijn handen zeer strak symmetrisch samen, hadden de vreugde, de eenvoud een verfrissend effect.

Een concrete vrucht van de missie was een persoon die al 30 jaar niet naar de mis was gekomen. Zij biechtte voor het eerst in al die tijd en besloot opnieuw aan te sluiten bij de kerk. Zij kwam mee met een parochiaan die haar had aangemoedigd om in deze vastentijd mee te komen.

Als ik het thema van deze retraite zou mogen samenvatten zou ik zeggen: *“Van de wet naar de liefde overgaan”*, want het legalisme is een grote verleiding van de kerk van de Verenigde Staten.

Joseph heeft jullie al verteld over de ontmoetingen in de straten van NY City. Op een dag werden wij aangesproken door een jonge man die ons in het Frans vroeg of wij monniken waren. Wij begonnen te praten met het gezin van vier kinderen, het was hun oudste zoon die ons had aangesproken. Ik legde uit dat wij een soort Franciscanen zijn en ik vroeg of zij Sint Franciscus kenden. Iedereen van de familie zei hem niet te kennen, maar het kleine meisje van 8 of 9 jaar, zei dat zij hem kende, omdat zij over zijn leven had geleerd tijdens de godsdienstles. Ik nodigde het zusje uit om haar oudere broeders en ouders te vertellen over het leven van Sint Franciscus.

Broeder Cyrille

**Zalig Paasfeest!
Moge de Vrede en de Hoop van Christus jullie
begeleiden!**

Christus, mijn Hoop, is verrezen!